



ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl dne 21. března 2017 mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků v senátu složeném z předsedy Vladimíra Sládečka a soudců Jaromíra Jirsy a Jana Musíla (soudce zpravodaje) ve věci ústavní stížnosti města **Kostelec nad Labem**, se sídlem v Kostelci nad Labem, Komenského 1, zastoupeného JUDr. Janou Novákovou, advokátkou se sídlem v Kostelci nad Labem, Neratovická 218, proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016 č. j. 4 As 68/2016-48 a proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 2. 2016 č. j. 30 Af 10/2014-65, za účasti **Nejvyššího správního soudu a Krajského soudu v Brně**, jako účastníků řízení, **t a k t o:**

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění

I.

V ústavní stížnosti ze dne 18. 8. 2016 se město Kostelec nad Labem (dále jen „žalobce“ nebo „stěžovatel“) domáhalo, aby Ústavní soud nálezem zrušil v záhlaví uvedená rozhodnutí vydaná ve věci pokuty za správní delikt uložené mu podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění zákona č. 179/2010 Sb. (dál jen „zákon o veřejných zakázkách“).

II.

Z ústavní stížnosti a napadených rozhodnutí vyplývají následující skutečnosti.

Dne 22. 10. 2012 rozhodnutím č. j. ÚOHS-S15/2012/VZ-5316/2012/530/PPo Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „žalovaný“) uznal žalobce vinným, že při zadávání podlimitní veřejné zakázky „Volnočasové centrum Kostelec nad Labem“ nedodržel postup stanovený zákonem o veřejných zakázkách, čímž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 120 odst. 2 písm. a) zákona o veřejných zakázkách (výrok I), za což mu uložil pokutu podle § 120 odst. 1 písm. a) téhož zákona ve výši 400 000 Kč (výrok II).

Dne 9. 12. 2013 rozhodnutím č. j. ÚOHS-R319/2012/VZ-23996/2013/310/MMI předseda žalovaného o rozkladu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2012 č. j. ÚOHS-S15/2012/VZ-5316/2012/530/PPo rozhodl tak, že potvrdil výrok I o vině žalobce a v tomto rozsahu rozklad zamítl, výrok II změnil tak, že za správní delikt žalobci uložil podle § 120 odst. 2 písm. a) zákona o veřejných zakázkách pokutu ve výši 100 000 Kč.

Dne 18. 2. 2016 rozsudkem č. j. 30 Af 10/2014-65 Krajský soud v Brně (dále jen „správní soud“) žalobu proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 9. 12. 2013 č. j. ÚOHS-R319/2012/VZ-23996/2013/310/MMI zamítl.

Dne 25. 5. 2016 rozsudkem č. j. 4 As 68/2016-48 Nejvyšší správní soud (dále jen „kasační soud“) kasační stížnost žalobce proti rozsudku správního soudu ze dne 18. 2. 2016 č. j. 30 Af 10/2014-65 zamítl (výrok I).

III.

V ústavní stížnosti stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že napadenými rozhodnutími byla porušena jeho základní práva dle čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 1 a 4 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), zejména tím, že soudy při svém rozhodování interpretovaly právní předpisy v extrémním rozporu s principy spravedlnosti. Stěžovatel je přesvědčen, že nebylo prokázáno, že by losování dne 11. 4. 2011 prostřednictvím elektronického zařízení neprovedl v souladu se zásadou transparentnosti, neboť nebylo prokázáno, že v okamžiku použití losovacího zařízení bylo toto zařízení zmanipulováno; trvá též na tom, že vítězná nabídka se neodchýlila od původního zadání a že při uzavření smlouvy ze dne 7. 6. 2011 postupoval v souladu se zákonem.

Porušení základních práv stěžovatel spatřuje též v tom, že soudy nevyhověly jeho návrhu na důkaz znaleckým posudkem, který by potvrdil či vyvrátil skutečnost, zda specifikované soubory související se stěžovatelem, resp. jeho zadávacím zařízením, existující v okamžiku vypracování znaleckého posudku, resp. v okamžiku zabránění věci Policíi ČR, existovaly při losování v rámci zadávacího řízení dne 11. 4. 2011.

Stěžovatel se domnívá, že správní soud ani kasační soud se náležitě nevypořádaly s jeho právní argumentací a svá rozhodnutí řádně nezdůvodnily; poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000 sp. zn. III. ÚS 103/99 (N 17/17 SbNU 121). Je toho názoru, že

vyvodit objektivní odpovědnost pouze ze znaleckého posudku bylo za okolností daného případu dalším porušením jeho základních práv. Poukázal na další rozhodnutí kasačního soudu a polemizoval se způsobem, jakým správní soud a kasační soud posoudily meze jeho objektivní odpovědnosti v případě rozhodování o netransparentnosti podle § 6 zákona o veřejných zakázkách.

Závěrem stěžovatel vyjádřil názor, že Ústavní soud by měl stanovit meze objektivní odpovědnosti s ohledem na ustanovení § 6 zákona o veřejných zakázkách, v aktuálním znění; vyjádřil též přesvědčení, že ústavní stížnost přesahuje jeho vlastní zájem, neboť Policií ČR byla v roce 2011 zajištěna tři elektronická losovací zařízení, která nepracují na bázi náhodného výběru.

IV.

Ústavní soud posoudil splnění podmínek řízení a dospěl k závěru, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněným stěžovatelem, který byl účastníkem řízení, ve kterém byla vydána rozhodnutí napadená ústavní stížností a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je právně zastoupen v souladu s požadavky § 29 až 31 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“) a vyčerpal zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva.

V.

Ústavní soud dospěl k závěru, že ústavní stížnost je zjevně neopodstatněná.

Stěžovatel tvrdil porušení požadavků spravedlivého procesu ve správním soudnictví zaručených čl. 36 a násl. Listiny, a to nedostatečným odůvodněním napadených rozhodnutí, neprovedením navrhovaného důkazu znaleckým posudkem a svévolnou aplikací zákona o veřejných zakázkách soudy.

Ústavní soud připomíná především princip *subsidiarity* ústavní stížnosti, zakotvený v ustanovení § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu, z něhož plyne, že veškeré námitky ohledně procesní či hmotněprávní nezákonnosti či vad příslušného (daňového či jiného) správního řízení a z něho vyšlého správního rozhodnutí, nutno uplatnit (po vyčerpání všech dostupných procesních prostředků nápravy ve správním řízení) v žalobě proti správnímu rozhodnutí.

Z napadeného rozsudku správního soudu ze dne 18. 2. 2016 č. j. 30 Af 10/2014-65 zjevně plyne, že jmenovaný soud se vypořádal s jednotlivými žalobními námitkami stěžovatele a konstatoval, že znalecký posudek ze dne 1. 12. 2011 č. j. 171-1.03.01.06-2011 byl důkazem klíčovým, dostatečným, a provedené dokazování nebylo nutno dále doplňovat. Za transparentnost celé veřejné zakázky odpovídá především zadavatel, a to včetně úkonů, které provádí on nebo jím pověřená osoba. Pověření jiné osoby k administraci veřejné zakázky podle § 151 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách však není liberační důvod podle § 121 odst. 1 téhož zákona. Správní soud uzavřel, že žalobce se své odpovědnosti za spáchání správního deliktu nezprostil. Pokud se žalobce domnívá, že byl zatížen veřejnoprávní odpovědností za protiprávní jednání jiné osoby, pak vůči této osobě mohl uplatnit nárok na náhradu škody.

Kasační soud se ztotožnil s právním názorem žalovaného a jeho předsedy, a nepřisvědčil ani námitce o porušení zásady přesvědčivosti, zákazu zneužití pravomoci či proporcionality. Vzhledem k tomu, že stěžovatel svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, aniž by okolnosti jeho případu představovaly liberační důvod podle § 121 odst. 1 téhož zákona, nelze považovat rozhodnutí o vině a sankci za uvedený správní delikt za projev přepjatého formalismu.

Ústavní soud neakceptoval námitku stěžovatele, že soudy se nevypořádaly s jeho návrhem provést důkaz znaleckým posudkem, Z judikatury Ústavního soudu nevyplývá povinnost provést každý důkaz, navržený účastníkem řízení. Obecný soud může důkazní návrh pro nadbytečnost nebo pro irelevanci odmítnout, musí však odmítnutí náležitě odůvodnit. V posuzovaném případě se tak stalo, správní soud neprovedení tohoto důkazu dostatečně odůvodnil ve svém rozhodnutí, jak bylo již výše poznamenáno.

Další tvrzení obsažená v ústavní stížnosti Ústavní soud posoudil jako polemiku stěžovatele s právním posouzením jeho věci obecnými soudy ve správním soudnictví; tato polemika se odehrává na úrovni podústavního práva, nedosahuje ústavněprávní dimenze.

K tvrzení o porušení základního práva na spravedlivý proces nesprávným právním posouzením věci Ústavní soud opakovaně připomíná, že jeho pravomoc ověřovat správnost interpretace a aplikace zákona obecnými soudy je omezená, a že zejména není jeho úlohou tyto soudy nahrazovat [srov. náleze ze dne 1. 2. 1994 sp. zn. III. ÚS 23/93, N 5/1 SbNU 41 (45-46)]; jeho rolí je (mimo jiné) posoudit, zda rozhodnutí soudů nebyla svévolná nebo jinak zjevně neodůvodněná, k čemuž v případě stěžovatele zjevně nedošlo; navíc skutkovými nebo právními omyly obecných soudů, pokud by byly shledány, by se Ústavní soud mohl zabývat toliko v případě, pokud by jimi bylo současně zasaženo do některého ze základních práv nebo svobod; takový zásah však v pojednávaném případě neshledal. Napadená soudní rozhodnutí jsou podrobně a srozumitelně odůvodněna a splňovala tak požadavek spravedlivého procesu, aby soudní rozhodnutí dostatečně uváděla důvody, na nichž byla založena.

Ústavní soud již v nálezu ze dne 7. 7. 1994 sp. zn. I. ÚS 2/93 (N 37/1 SbNU 267) uvedl, že „[k] porušení práva na soudní ochranu by došlo jen tehdy, jestliže by byla komukoli v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny upřena možnost domáhat se svého práva u nezávislého a nestranného soudu, popř. pokud by soud odmítl jednat a rozhodovat o podaném návrhu, event. pokud by zůstal v řízení bez zákonného důvodu nečinným.... Právo na soudní ochranu je v podstatě právem na proces, včetně vydání soudního rozhodnutí. K odstranění možných omylů při hodnocení skutkového stavu slouží soustava opravných prostředků podle soudních řádů a v tomto směru nemůže Ústavní soud činnost obecných soudů nahrazovat.“

Ve věci stěžovatele soudy ve správním soudnictví ve dvou stupních přezkoumaly zákonnost žalobou napadených správních rozhodnutí, čímž bylo základnímu právu na soudní přezkoumání zákonnosti rozhodnutí orgánů veřejné správy zaručené v čl. 36 odst. 2 Listiny učiněno zadost.

S otázkou stanovení „mezi objektivní odpovědnosti s ohledem na ustanovení § 6 zákona o veřejných zakázkách“ se dostatečně vypořádaly správní soud i kasační soud v odůvodnění svých rozhodnutí.

Z výše uvedených důvodů Ústavní soud ústavní stížnost odmítl podle ustanovení § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu, a to mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků řízení.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 21. března 2017

Vladimír Sládeček v. r.
předseda senátu Ústavního soudu

Za správnost vyhotovení:
Iveta Dvořáková